

Facebook artikel van Geert Kimpen, schrijver.

De Gewonde Man is een van de thema's die zowel in mijn boek als in mijn lezing voorkomt. Het verbaast en ontroert me hoe dit onderwerp resoneert bij zowel mannen als vrouwen. Het raakt me als ik tijdens de lezing in de ogen van mannen een blik van herkenning zie.

Mannelijkheid is een gedevalueerd begrip geworden waar vaak lacherig over wordt gedaan, of wat geassocieerd wordt met macho gedrag. Maar meer en meer kom ik er achter hoe zeer mannen, net als ik, gewond zijn geraakt in het leven en veel te lang, soms levenslang, met die wond blijven rondlopen.

Mannen kunnen zelden goed omgaan met afwijzing, noch van een geliefde, noch van iets wat we ambiëren. Mannen worden ten diepste gekwetst door vernedering. Mannen schamen zich om mislukking, om gebrek aan kracht, om verdriet. Vrouwen zoeken hun vriendinnen op om hun zielenroerselen te delen met elkaar, te steunen, te helen, te verbinden en te leren van elkaar. Mannen denken meestal dat ze het wel alleen kunnen en dat het mannelijk is om alleen onze wonden te dragen.

Maar we hebben vaak niet geleerd hoe om te gaan met onze emoties, laat staan ze woorden te geven. Dus slaat onze wond naar binnen en weten we niet hoe om te gaan met de pijn. Soms gaan we teveel drinken om ons te verdoven, te veel roken, te veel eten, of zoeken we troost en bevestiging bij de boezems van vrouwen als kleine jongetjes, die alleen maar komen halen en niets te brengen hebben.

Sommigen van ons worden stil en worden steeds meer over het hoofd gezien. Sommigen van ons worden boos, en iedereen gaat ons als kwade man uit de weg. Anderen worden praatziek, in een wanhopige poging te bewijzen ons zelf op de borst te kloppen en te laten zien dat we toch werkelijk iets waard zijn. En sommigen worden roofdieren. Mannen bij wie de wonde een tijdbom is geworden die vroeg of laat tot ontploffing kan komen in een destructieve daad.

En zo verliezen we het respect van onze vrouwen en van onze kinderen. We staan stil, ontwikkelen onszelf niet, en blijven jongetjes die aan de rokken van onze vrouw hangen op zoek naar troost, bevestiging en warmte.

Het wordt tijd dat wij mannen de inhaalslag gaan maken ten opzichte van de vrouwen die zich de laatste tientallen jaren in razend tempo ontwikkeld hebben. Vrouwen die uit het slachtofferschap gestapt zijn, zich met elkaar verbonden, hun kracht hervonden, en het mannelijke en vrouwelijke in zichzelf integreerden.

Niet voor niets hoor ik steeds meer vrouwen verzuchten: "Er zijn zo weinig leuke mannen, en degenen die leuk zijn, hebben een vrouw."

Wij mannen kunnen alleen elkaar tot man maken. Misschien hebben we het niet geleerd van onze vaders, maar daar kunnen we ons als volwassenen niet achter verschuilen. We moeten andere mannen opzoeken, leraren, vrienden, broeders en zonen. We moeten onze wonden aan elkaar durven tonen, herkenning bij elkaar vinden, inspiratie, verbinding en uiteindelijk heling. We moeten er zijn voor elkaar, en elkaar weer kunnen vertrouwen.

Pas wanneer we de wonden in onszelf helen, worden we weer krachtige mannen die naast onze vrouwen kunnen staan. Dan worden we niet boos als zij hun heftige emoties soms tonen, maar kunnen we ze dragen als ze ons nodig hebben, zoals zij ons zo vaak gedragen hebben. Dan zullen onze kinderen ons weer opzoeken omdat ze onze standvastigheid en veiligheid nodig hebben. Dan zijn we weer mannen die te vertrouwen zijn en op wie kan je bouwen.

Wij mannen hebben zoveel goeds en moois aan de wereld te geven wanneer we in onze kracht staan. Dan stralen onze ogen weer, dan verwezenlijken we onze dromen, dan helpen we zij die zwakker zijn, dan inspireren we door vol levenslust ons leven te leiden.

Wij mannen moeten weer echt trots kunnen worden op ons man zijn.

Geert Kimpen.

Delen mag!

Meer lezen?

<https://www.geertkimpen.com/meisje-oever-inhoud.html>